

» Stop med at klæde slanke mennesker ud som tykke mennesker for underholdningens skyld. Betragt tykke skuespillere som alle andre skuespillere, der kan spille alskens roller.

DINA AMLUND, cand.mag. i moderne kultur og tykaktivist, om bl.a. filmrolle til Sofie Gråbøl som tyk kvinde, i Politiken

Topskatten bremses os

Af Jacob Ravn
skattepolitisk chef i Dansk Erhverv, Børsen, Slotsholmsgade 1, 1217 København K:

ERHVERVSLIV: Topskat har gennem mange år været et gennemgående emne her i Danmark. Nogle gange kører debatten på højtryk. Andre gange ulmer den. Men der går ikke mange måneder ad gangen, hvor der ikke bliver talt om topskat.

Det er fuldt forståeligt. Vigtigt er det dog, at debatten tager udgangspunkt i fakta. For topskat er altså ikke skat, som bare rammer "eliten", hvad man så ellers forstår ved det begreb. Der er mange topskatteydere, som har korte eller mellem-lange uddannelser, og som har jobs, man vel godt kan betegne som helt almindelige. Faktisk er det sådan, at antallet svarer til, at det er 16 procent af alle beskæftigede, der betaler topskat. Det giver faktisk ikke ret meget mening overhovedet at kalde skatten for "topskat" al den stund, at det er en langt bredere gruppe end den såkaldte "top", der er omfattet. Set med erhvervs-livets briller er topskat en dårlig idé. Den mindsker simpelthen danskernes incitament og dermed lyst til at yde en ekstra indsats til gavn for både virksomheder og samfund. Ser vi på de selvstændige, har forskning vist, at deres skattepligtige indkomst har det med i høj grad at hobe sig op lige under topskattegrænsen. En del skyldes, at de selvstændige lader indtjening stå i virksomheden i stedet for at trække pengene ud til sig selv, men 30 til 50 pct. af indkomstophobningen lige under topskattegrænsen skyldes ændret adfærd. Sagt på godt dansk så får topskattegrænsen de selvstændige til at arbejde mindre. Og så er der den uheldige sideeffekt, at topskatten gør det mindre attraktivt at tage den risiko, som der jo ligger i at forsøge sig som selvstændig. Det er mildt sagt et problem. Topskatten bremses os i Danmark, og det vil være klogt enten at justere den eller fjerne den helt og aldeles.

PÅ KANTEN

En diamant i en betonklods

YAHYA: 17. oktober 2013 fik Danmark en ny litterær stemme. Yahya Hassan (født 1995) hedder han. En stemme, der har bidt sig så fast, at den næsten står som en diamant i en betonklods, og det billede er ikke helt forkert, når navnet er Hassan.

Hassan blev født og voksede op i en såkaldt ghetto i Aarhus V, har palæstinensiske forældre og kan fortsat kalde sig statsløs palæstinenser med dansk pas.

HJEMMET VAR præget af en voldelig far og livet med moderen og de tre øvrige søskende, hvor forældrene dyrkede den islamiske tro.

Faderen var i dele af barndommen taxachauffør, men overvejende på offentlig forsørgelse.

I digtet "Plasticblomst" fra 2013 beskriver han en episode fra barndomshjemmet, her et uddrag:

"I den lejlighed jeg brændte ned spiste vi altid på gulvet far sov på en madras i stude af mine søskende som var født var fordelt rundt i lejligeden ved computeren en kravlende rundt på gulvet og en hos mor i køkkenet hvis du bliver ved med at irritere dine søskende brænder jeg dig sagde mor og holdt fars lighter op"

HASSAN skabte en offensiv protest til hele barndoms-miljøet, men fik allerede som teenager problemer med at holde sig indenfor lovens rammer og kom til et opholdssted i Nordjylland.

Opholdet fik Hassan til at tage de første skridt ind i

skønlitteraturens univers. Hassan begyndte at skrive digte, og flere højskoleophold fulgte, hvor han gik på skrivekurser.

DET VAR her, en af højskolelærerne, Lars Skinnebach, fik øjnene op for Hassans store talent og kontaktede redaktør Simon Pasternak ved Gyldendal.

Denne fik tilsendt Hassans vilde digte i efteråret 2012 og fik dem læst i forår 2013, og Hassans første digtsamling blev en realitet i efteråret, hvor titlen ganske enkelt var hans navn, "Yahya Hassan".

HASSANS navn var på manges læber dette efterår, og digtsamlingens oplag, som har rundet 122.000 eksemplarer, er det største af sin art i danmarkshistorien for en debutant-digtsamling og er foreløbig udkommet i 12 lande.

Da den nåede de tyske anmeldere, skrev "Die Zeit", at digtsamlingen var en lyrisk dannelsesroman.

FOR BOGEN modtog Hassan en række priser, herunder Weekendavisens Litteraturpris, Politikens Litteraturpris, BogForums debutantpris samt Bodil og Jørgen Munch-Christensens debutantpris. Fra 2013 gik Hassan desuden på Forfatterskolen i København et par år. Selv hørte min ældste datter og jeg Hassan læse digte op i et propfyldt Gallerie Wolfsen i Aalborg umiddelbart efter udgivelsen.

NU ER der gået seks år, og mange havde ikke spået Hassan en fortsættelse som digter, men som en tyv om natten udkom "Yahya Hassan 2" 8. november i år.

Pasternak fortæller om den sparsomme kontakt med Hassan de seneste år, men ikke mindst glæden over, at Hassan sendte et manuskript lige før sommerferien, hvor han skrev: "Det er en fortsættelse af eteren, og den handler om alt det, der er sket siden da. Den skal ud nu, fordi det er på høje tid". Han slutter digtsamlingen med at give sig selv følgende karakteristik:

"Jeg er et litterært hangarskib et poetisk maskingevær"

OG HVAD er der så sket siden 2013?

Fra at være en debuterende forfatter og "præmieperker" med politibeskyttelse er han blevet jaget vildt, voldsmand, fængslet og senest indlagt "psykoseperker" uden et sted at være. Et liv, som han beskriver i 59 digte, hvor tvivl, sammenbrud, vrede og vanvid og glimt af kærlighed er de overvejende ingredienser.

HVORFOR al denne virak? kan man spørge. Og igen må man ty til den gamle talemå-

de: Hvad kom først? Hønen eller ægget? Blev Hassan kun jagtet af sine egne landsmænd, fordi han kritiserede islam og det hykleri, som han oplevede? Eller var det ren og skær jantelov, som blussede op for fuld skrue? Måtte en anden "brun" mand ikke opleve så meget succes? Og hvorfor følte Hassan sig truet til at forsvare sig med våben? Blev han syg alene pga. det pres, som et helt samfund lagde på en ung mands skuldre, der fortalte sandheden om mange indvandreres reelle hverdagsliv?

DER ER vel ingen, der kan svare klart på disse spørgsmål, men sandt er det, at Hassan har oplevet mere end de fleste andre 24-årige i sit korte liv på paletten fra sort til hvid.

Tilfældigt er det næppe, at Gyldendal har ladet begge omslag på disse to digtsamlinger være kulsorte med navnet Hassan i hvidt som eneste dekoration.

HASSANS knivskarpe iagttagelser af sit eget miljø krydres med ligeså mange

af vi andres.

I digtet "Digtoplæsning i ghettoen" fra 2019, skriver han bl.a.:

"...jeg prutter på PET i den skudsikre firehjulstrækker Rockertype bag rattet Høresnegl i elefantøret De intellektuelle har alle sammen sommerhus Og de er bange for storm-skader De bor på Østerbro Og plages af bandekonflikterne på Nørrebro De vander kartoflerne i rækkerne Og pisker børnene med idyl De hilser hellere på en kendt End på en bekendt Jeg ligger i fosterstilling I Martin Krasniks barne-seng Bag ved det lille toilet Jeg gemmer mig sgu hos en jøde"

JEG VILLE lyve, hvis jeg ikke indrømmer min fascination af Hassan.

Hvorfor skal mange flere læse Hassans digte?

Jo, fordi Hassan er en forfatter, der som pressemeddelelsens ordlyd fra Gyldendal pointerer, "er et eksempel på, hvad litteratur kan: give plads til stemmer, der fortæller om det, vi andre ikke ved. Eller har lyst til at vide".

I ET demokratisk samfund bør alle stemmer blive hørt, og alle afkroge afsøges. Hverken mere eller mindre. At Hassan har en blakket straffeattest og pletvis lider under psykisk sygdom rører ikke ved hans forfattertalent.

Gid Hassan er kommet for at blive på den skønlitterære scene. Der er brug for hans stemme!

MARIA STENSGÅRD POULSEN fra Nibe er lektor i gymnasieskolen. Cand.mag. i kunsthistorie og dansk fra Aarhus Universitet i 2009. E-mailadresse: maria.stensgaard@hotmail.com. Hjemmeside: mariastensgaard.dk.

STATSMINISTEREN

